دور نما

فویا دی سائوپائولو (برزیل)

بیش از ۶ هزار نفر از مخالفان «ژائر بولسونارو»، رئیس جمهوری برزیل به دعوت احزاب مختلف راست افراطی در سائوپائولو تظاهرات گسترده‌ای را برپا کردند. نکته قابل توجه در این گردهمایی اعتراضی که در شهرهای مختلف نیز به صورت جداگانه برگزار شد، تحریم اعتراضات از سوی «لولا داسیلوا»، رئیس جمهوری پیشین برزیل و رقیب اصلی بولسونارو و غیبت هوادارانش بود.

الغد (اردن)

پرونده فرار بزرگ اسرای فلسطینی از زندان فوق امنیتی «جلبوع» اسرائیل، رسوایی بزرگی را بر چهره رژیم صهیونیستی گذاشته است. اما کارشناسان می‌گویند مقامات این رژیم به احتمال فراوان ۴ زندانی بازداشت شده را تا سال‌ها در زندان‌های انفرادی فوق امنیتی با شکنجه‌های روحی شدید نگهداری خواهند کرد تا بتوانند از این طریق طرف مقابل را به تبادل اسرا ترغیب کنند.

حریت دیلی نیوز (ترکیه)

ترکیه با همکاری سازمان ملل، فرایند بازگشت امن پناهجویان بویژه آوارگان سوری به کشورهایشان را کلید زد. اما «چاووش اوغلو»، وزیر خارجه ترکیه لازمه این اقدامات را حمایت جامعه بین‌المللی و فراهم آوردن زیرساخت‌های کاری، تحصیلی و بهداشتی مانند اقداماتی که تاکنون در این خصوص وجود داشته، دانست. این فرایند از ترکیه و کشورهای همسایه آن مانند لبنان، اردن و عراق آغاز می‌شود.

یاورقی

خاطرات یک دیپلمات

۱۵۳ روایت گمشده

فاروق الشرع / وزیر خارجه سابق سوریه
مترجم: حسین جابری انصاری

■ فصل دهم:

سفرهای زنجیره‌ای بیکر تا کنفرانس مادرید

«اعلامیه دمشق»: زایمان سزارین

جرج بوش رئیس‌جمهوری امریکا در پیامد توقف جنگ در ۲۸ فوریه ۱۹۹۱ و موافقت بی‌قید و شرط عراق با قطعنامه‌های شورای امنیت سازمان ملل متحد، در یک سخنرانی در برابر کنگره امریکا، التزام ایالات متحده را برای تلاش در جهت صلح فراگیر و همیشگی در منطقه خاورمیانه بر اساس دو قطعنامه ۲۴۲ و۳۳۸ شورای امنیت و اصل «زمین در برابر صلح» اعلام کرد. این موضع‌گیری ترجمه عملی اظهارات رئیس‌جمهوری امریکا در ملاقات با رئیس‌جمهوری اسد در ژنو، در پایان سال پیش بود.

پس از گفتمان بوش در این سخنرانی که آن را پیش درآمد نقطه عطفی جدید در موضع امریکا درباره رویارویی عربی -اسرائیلی می‌دانستیم، با عمرو موسی وزیر خارجه مصر تماس تلفنی گرفتم. همچنین تماس‌های فشرده‌ای با سعود الفیصل وزیر خارجه پادشاهی عربستان سعودی برقرار کردم که منجر به برگزاری نشست وزرای خارجه سوریه و مصر و کشورهای شورای همکاری کشورهای عربی خلیج فارس [ن]، برای نخستین بار و در دمشق شد. هدف از این نشست پیشبرد روند همکاری هشت جانبه میان این کشورها بود که پس از یورش عراق به کویت، علنی شده بود. وزرای خارجه همه این کشورها به دعوت ما برای برگزاری نشست در دمشق پاسخ مثبت دادند. در سخنرانی افتتاحیه نشست به شکل ویژه‌ای به این نکته پرداختم که «موجودیت عربی در جریان بحران خلیج فارس [ن] ضربه خطرناک و عمیقی خورد که پشت سر گذاشتن آثار آن برای ملت‌های ما ساده نیست. برای نخستین بار اختلاف میان عرب‌ها به یک رویارویی خونین بین‌المللی تبدیل و برادر گرفتار در چرخ آسیاب برادر دیگر را به کمک‌گیری از بیگانه پیش از خودی، برای بازداشتن تهاجم بر خود وادار کرد.» درونمایه نگاه ژئوپولیتیک سوریه نسبت به تغییرات جاری در روابط عربی، که در سخنرانی افتتاحیه نشست دمشق ارائه کردم این بود که منطقه «وارد مرحله جدیدی شده است که در آن بسیاری از مفاهیم و داده‌ها دچار تغییر خواهد شد» و «مرحله پساجنگ خلیج فارس [ن] پرسش‌های متعددی در برابر ما مطرح می‌کند که بسیاری از آنها بی‌پاسخ قطعی باقی خواهد ماند. اما چالش اساسی فراروی ما این است که کشورهای ما بتوانند زمام ابتکار عمل را برای تقویت پایه‌های امنیت و ثبات در منطقه، در دست داشته باشند.»

در سخنرانی‌ام تلاش نکردم برای خوش آمد وزرای خارجه میهمان، به عراق حمله و از سربازان عراقی یاد کنم که در هنگام فرار از کویت، گرد شن و گرسنگی و خستگی از سر و روی آنها می‌بارید. برخی از وزرای خارجه میهمان، آرزو داشتند چنین کنم و در هنگام استقبال از آنها در فرودگاه سخنان درازدامنی درباره وضعیت سربازان در حال فرار عراقی، به من گفته بودند. از سوی دیگر عمق فشار روانی خود را بروز ندادم که از نبود تنها نماینده قانونی ملت فلسطین در این نشست، احساس می‌کردم. به یاد می‌آوردم که چگونه در کنفرانس آتلانتا که زیر نظر جیمی کارتر و جرالد فورد در پایان سال ۱۹۹۳ برگزار شد، رئیس‌جمهوری کارتر را به‌خاطر دعوت نکردن از سازمان آزادیبخش فلسطین، سرزنش کردم. گفت‌وگوهای وزرای خارجه هشت کشور به مدت سه روز در سالن بزرگ هتل شرایتون در دمشق ادامه یافت. شب را به روز می‌رساندیم تا بتوانیم بیانیه پایانی مورد اجماعی را نهایی کنیم که توجیه کننده نشست دمشق بدون حضور دیگر وزرای خارجه عرب برای بیان موضع یکپارچه عربی به نمایندگی از همه عرب‌ها باشد. تهیه بیانیه و درونمایه معانی که می‌باید دربر داشته باشد، کار ساده‌ای نبود. طبیعی بود که به لحاظ شکلی می‌توانستیم در این بیانیه موضع سازمان آزادیبخش فلسطین درباره بحران کویت را نادیده بگیریم، اما نمی‌توانستیم مسأله فلسطین و نقش کشورهای ما را در بازپس‌گیری حقوق ملت فلسطین، نادیده بگیریم. در هنگام بررسی بخش امنیتی بیانیه، با مشکلات بزرگ‌تری روبه‌رو شدیم. در اینکه موضوع امنیت - نه الزاماً امنیت قومی عربی - موضوع اساسی نشست ما بود، توافق داشتیم، اما این پرسش بدون پاسخ بود که چه طرف یا طرف هایی، از این امنیت حمایت می‌کنند؟ و آیا مراد از امنیت، در درجه نخست امنیت قومی عربی است؟ دیدگاه‌ها در این زمینه بویژه در زمین واقعیت، با یکدیگر ناسازگاری زیادی داشت و نوعی حساسیت و دوقطبی پنهان - به تعبیر روزنامه نگاران لبنانی - میان مجموعه کشورهای شورای همکاری از یک سو و مصر و سوریه کشورهای دارای جمعیت بیشتر و نفت کمتر از سوی دیگر، وجود داشت. اما مصر و سوریه که در جریان اشغال کویت، روی هم حدود ۵۰ هزار نیروی نظامی با امکانات نظامی محدود، به منطقه درگیری اعزام کرده بودند نمی‌توانستند برای شرکای خود در نشست دمشق، پوشش امنیتی اطمینان آور ایجاد کنند در حالی که امریکا به تنهایی، ۵۰۰ هزار نیروی نظامی با امکانات پیشرفته اعزام و کشور کویت و پیرامون آن را از زمین و دریا و هوا پوشش داده بود.

بازگشت پروازهای تجاری و دیپلماتیک به کابل

وزیر خارجه قطر، به عنوان نخستین میهمان دستگاه دیپلماسی طالبان به افغانستان رفت

Qatar news agency

بنفشه غلامی/ در سومین روز از آغاز به کار دولت ملامحمد حسن آخوند، شیخ محمد بن عبدالرحمن آل ثانی، وزیر خارجه قطر به عنوان نخستین میهمان بلندپایه دستگاه دیپلماسی طالبان وارد کابل شد. او بلندپایه‌ترین مقام دیپلماتیک است که در یک ماهی که از سقوط کابل می‌گذرد، وارد افغانستان شده است.

طالبان که روزهای پر هرج و مرج ابتدایی استیلای خود بر افغانستان را پشت سر گذارده‌اند و روز جمعه آغاز به کار دولت خود را بدون هیچ تشریفاتی اعلام کردند، برای ادامه راه خود و پذیرش بین‌المللی تکیه خود را به دو کشوری داده‌اند که سال‌ها است آنها را دوست خود می‌دانند: پاکستان دوست چند دهه‌ای آنان و قطر که در سال‌های اخیر از طریق دفتری که در دوحه در اختیار آنان گذاشته است، اجازه داده وارد مذاکرات مهمی چون مذاکره با امریکا شوند و به تبع آن خود را در قامت مسئولان سایر کشورها ببینند. هم پاکستان و هم قطر که نیاز طالبان را بخوبی درک کرده‌اند، در دو روز گذشته سعی کردند به یاری آنان بشتابند و فضای افغانستان را مانند هر کشور دیگری، عادی جلوه دهند.

■ **قطر، میانجی یا پیام‌آور**

در این راه، گام نخست را قطر با سفر وزیر خارجه‌اش برداشت. به گزارش خبرگزاری «رویترز»، محمد بن عبدالرحمن آل ثانی در بدو ورود خود به افغانستان، نخست با ملامحمد حسن آخوند که نخست وزیری طالبان را برعهده دارد، دیدار کرد. او در این دیدار از طالبان خواست به وعده‌های خود برای تشکیل دولت فراگیر پایبند بمانند و «همه گروه‌ها و قومیت‌ها را در آشتی ملی لحاظ کنند.» طالبان جزئیات این دیدار را در اختیار رسانه‌ها قرار نداده و تنها سخنگوی طالبان اشاره کرده است که روابط دوجانبه، کمک‌های بشردوستانه، توسعه اقتصادی افغانستان، تعامل این کشور با جهان و همچنین مبارزه با تروریسم، اصلی‌ترین موضوعاتی بوده است که در این دیدار که در کاخ ریاست جمهوری افغانستان برگزار شد، مورد مذاکره قرار گرفته‌اند.

در این دیدار شماری از مقامات دولت طالبان از جمله امیرخان متقی، وزیر خارجه و یعقوب مجاهد، وزیر دفاع این دولت نیز حضور داشتند. بنابراین گزارش، وزیر خارجه قطر بعد از این دیدار با عبدالله عبدالله و حامد کرزای نیز دیدار کرد.

محمد بن عبدالرحمن آل ثانی در حالی به کابل رفت و با مقامات دولت طالبان وارد مذاکره شد که در هفته گذشته در کشور خود میزبان سه وزیر خارجه از کشورهای امریکا، آلمان و فرانسه بوده است. محور همه این دیدارها و مذاکرات نیز افغانستان، طالبان و خروج غیرنظامیان از افغانستان بود. از همین رو تصور می‌شود، وزیر خارجه قطر در این سفر حامل پیام‌هایی از این سه کشور نیز بوده است. قطر که همواره بابت مراوداتی که با طالبان داشته، از سوی برخی ناظران متهم به حمایت از گروه‌های افراطی شده است، بارها تأکید کرده قصد دارد در قامت میانجی بحران‌ها ظاهر شده و با باز نگه داشتن راه‌های ارتباطی بین گروه‌ها و دولت‌های معارض، اجازه دهد دیپلماسی جریان خود را حفظ کند. سفر محمد بن عبدالرحمن آل ثانی نیز تأکیدی بر همین نقش بود.

■ **پاکستان، ورود به فاز حمایت غیرنظامی**

پاکستان که در چند هفته اخیر دخالت‌های نظامی آشکار و پنهانش از طالبان، مورد توجه رسانه‌های خبری جهان بود، در جدید ترین اقدام حمایتی‌اش، دیروز نخستین پرواز تجاری به کابل در یک ماه اخیر را انجام داد تا این فرودگاه غیر از پروازهای شتابزده نظامیانی که در حال فرار از افغانستان بودند، شاهد پروازهایی باشد که امید به زندگی را به یاد می آورد. به گزارش «فرانس پرس»، هواپیمای شرکت هواپیمایی پاکستان که صبح دیروز از باند فرودگاه اسلام آباد برخاست و در فرودگاه بین‌المللی کابل بر زمین نشست، هرچند راهی برای حمایت از بازگشت فعالیت‌های تجاری جهانی به افغانستان بود، اما تقریباً خالی از مسافر بود و تنها حدود ۱۰ نفر از آن پیاده شدند که گفته می‌شود درواقع خدمه پرواز بودند.

سخنگوی این خط هوایی نیز گفته است که پاکستان خواهان پروازهای منظم به افغانستان و از آن به اسلام آباد است اما هنوز برای تعداد این پروازها تصمیمی گرفته نشده است.

این هواپیما پرواز برگشتی هم داشت. به گفته مسئولان فرودگاه حدود ۱۰۰ مسافر منتظر بازگشت به اسلام آباد بودند. البته در یک هفته گذشته چند هواپیمای قطری حامل کمک‌های بشردوستانه نیز در فرودگاه کابل به زمین نشسته بودند. ازسرگیری پروازهای بین‌المللی در کابل می تواند آزمونی جدی برای طالبان باشد که وعده داده است به کسانی که دارای برگه‌های عبور قانونی باشند، اجازه تردد خواهد داد. این در حالی است که طالبان در روزهای گذشته تمامی شهروندان افغان را ممنوع‌الخروج اعلام کرده بود.

برش

اعلام قوانین تحصیلی زنان در افغانستان

عبدالباقی حقانی، وزیر تحصیلات عالی طالبان قوانین تحصیل زنان را اعلام کرد. به گزارش سایت شبکه خبری «الجزیره»، به گفته عبدالباقی حقانی، زنان افغان می‌توانند به تحصیل خود در دانشگاه‌ها تا مقطع کارشناسی ارشد ادامه دهند اما کلاس‌های آنان جدا از کلاس‌های مردان خواهد بود و علاوه بر آن حجاب برای زنان اجباری است. او درباره تفکیک جنسیتی نیز تأکید کرد: «اجازه نمی‌دهیم دختران و پسران به طور همزمان آموزش ببینند به لطف خدا تعداد معلمان و اساتید زن زیاد است و بنابراین آموزش دختران توسط زنان انجام خواهد شد. البته در صورت نیاز مردان نیز می‌توانند آموزش زنان را به شرط رعایت حجاب از سوی دختران انجام دهند.» به گفته وی، موضوعات درسی در افغانستان مورد بازبینی قرار خواهند گرفت و در آنها تغییراتی داده خواهد شد.

نگرانی‌های امریکا از آزمایش موشکی جدید کره شمالی

AP

زهره صفاری/ کره شمالی چند روز پس از هفتاد و سومین سالگرد تأسیس این کشور، از نخستین آزمایش موفق موشک‌های کروز دوربرد خود در ۶ ماهه اخیر پرده برداشت و نگرانی امریکا و همپیمانانش را برانگیخت.

به گزارش «نیویورک تایمز»، خبرگزاری دولتی کره شمالی دیروز با انتشار بیانیه‌ای اعلام کرد این آزمایش موشکی شنبه و یکشنبه انجام شده است و کروزهای پیشرفته در پروازی دو ساعته، با موفقیت به اهدافی در فاصله ۱۵۰۰ کیلومتری خود اصابت کردند. از آنجا که تحریم‌های شورای امنیت سازمان ملل علیه کره شمالی، ساخت و آزمایش موشک‌های بالستیک را شامل می‌شود، گرچه این آزمایش جدید نگرانی‌هایی را بویژه در شبه جزیره کره برانگیخته، اما موشک‌های آزمایش شده از نوع کروز بوده‌اند و نتوانسته‌اند انتقادی را به دولت «کیم جونگ اون» وارد آورند.

به نوشته «گاردین»، کره شمالی این موشک را «سلاح استراتژیک با اهمیت فوق‌العاده» نامیده و آن را «ابزار بازدارنده مؤثر دیگری» در برابر «نیروهای متخاصم» خوانده است. همین دیدگاه سبب شده است که امریکا و همپیمانان آسیایی‌اش، اقدام کره شمالی را تهدیدی تازه علیه خود و همسایگان بدانند. فرماندهی هند و اقیانوس آرام امریکا در بیانیه‌ای اعلام کرد: «این گزارش تمرکز مستمر کره شمالی را بر توسعه برنامه نظامی خود و تهدیدهایی که برای همسایگان و جامعه بین‌المللی ایجاد می‌کند، نشان می‌دهد. اما امریکا همچنان بر سر تعهدات خود برای دفاع از کره جنوبی و ژاپن مانده، «کاتسونوبو کاتو»، دبیر کابینه ژاپن نیز گفت: «موشک‌های کره شمالی با چنین بردی تهدیدی جدی برای صلح و امنیت ژاپن و مناطق اطراف آن است. گرچه ما برای تقویت قابلیت موشکی خود تلاش می‌کنیم اما بسیار نگران هستیم. در همین راستا توکیو برای جمع‌آوری اطلاعات درباره آخرین آزمایش‌های پیونگ یانگ با واشنگتن و سئول همکاری خواهد کرد.» گفته می‌شود ارتش کره جنوبی که به طور معمول نخستین منبع اطلاعات درباره آزمایش‌های موشکی کره شمالی است در این چند روز هیچ‌گونه پرتابی را اعلام نکرده و از این آزمایش غافلگیر شده است.

اما گزارش‌های منتشر شده از این آزمایش موشکی که پس از مانور متفاوت سالگرد تأسیس کره شمالی انجام شد، نشان می‌دهد «کیم جونگ اون» رهبر جوان این کشور در مراسم پرتاب موشک‌های کروز حضور نداشته و فرماندهی عملیات توسط «پاک جونگ چون» مقام ارشد نظامی کیم بوده است.

تحلیلگران «فرانس پرس» بر این باورند آزمایش چنین سلاحی نشان‌دهنده پیشرفت چشمگیر کره شمالی در فناوری تسلیحاتی است. «پارک وون گون»، استاد مطالعات کره شمالی در دانشگاه سئول کره جنوبی نیز این موشک‌ها را تهدید قابل توجهی برای همسایه جنوبی دانست: «اگر کره شمالی یک کلاهک هسته‌ای بسیار کوچک روی این موشک‌ها تعبیه کند بسیار خطرناک خواهد بود و به نظر می‌رسد این کشور آزمایش‌های بیشتری برای توسعه سیستم‌های تسلیحاتی خود انجام خواهد داد.» «جفری لوییس»، کارشناس مؤسسه مطالعات بین‌المللی میدلبری نیز در توئیتی نوشت: «موشک‌های آزمایش شده قادر به حمل کلاهک علیه اهداف در سراسر کره جنوبی و ژاپن هستند.»

آزمایش موشکی کره شمالی در حالی در روزهای ابتدایی هفته جاری انجام شد که تنها چند روز دیگر مذاکرات هسته‌ای با حضور مقامات بلندپایه امریکا، کره جنوبی و ژاپن در توکیو برگزار خواهد شد که محور آن بررسی راه‌های تسهیل روابط با کره شمالی است. این در حالی است که دولت «بایدن» گرچه درصدد بازکردن راه‌های دیپلماتیک برای خلع سلاح کره شمالی است اما هنوز هیچ عزمی برای برداشتن تحریم‌های این کشور نشان نداده است.

مهره‌چینی دوباره پادشاه عربستان

پادشاه عربستان در سه فرمان سلطنتی، تغییرات جدیدی در چیدمان حکومتی خود انجام داد.

به گزارش ایسنا به نقل از «الجزیره»، «سلمان بن عبدالعزیز»، پادشاه عربستان در یکی از فرمان‌هایش «ناصر بن عبدالرزاق بن یوسف النفیسی»، رئیس امور ویژه پادشاه را برکنار و «عبدالعزیز بن ابراهیم بن حمد الفیصل» را با درجه وزیری جایگزین او کرد. بنا بر اعلام خبرگزاری «واس» عربستان، پادشاه عربستان در دو فرمان دیگر «ماجد بن محمد بن ابراهیم المزید» را نیز با درجه وزیری، رئیس سازمان امنیت سایبری کرد و «بدر بن عبدالرحمان بن سلیمان القاضی» را نیز به عنوان معاون وزیر ورزش برگزید.

براساس آخرین گزارش‌ها، پیش‌تر نیز ملک سلمان، «خالد الحربی»، مدیر اداره امنیت عمومی را به اتهام فساد برکنار کرده بود.

این عزل و نصب‌ها در حالی انجام می‌شود که گزارش‌ها از خاندان سعودی نشان می‌دهد «محمد بن سلمان» ولیعهد جوان پادشاه ضمن انجام اصلاحات اقتصادی و اجتماعی برای مدرن کردن عربستان، همچنان به مقابله سرسختانه با مخالفان می‌پردازد و تاکنون چندین مقام سعودی و اعضای خاندان سلطنتی را نیز بازداشت کرده است.

تحلیل روز

آلمان در تدارک عصر «پسامرکل»

نگاه به چپ، حرکت به راست!

روگ باندو، تحلیلگر امریکایی
مترجم: وصال روحانی

آلمان کمتر از ۲۰ روز تا انجام اولین انتخابات خود بدون آنگلا مرکل از سال ۲۰۰۵ به بعد قرار دارد. این زن قدرتمند در تمامی این سال‌ها به‌عنوان رهبر حزب دموکرات مسیحی (CDU) پیوسته برنده انتخابات و صدراعظم آلمان می‌شد و به نظر می‌رسید به بسیاری از نقاط اروپای غربی قوامی را می‌بخشد که بدون مشارکت صنایع شکوفا و سیاست‌های قوی ژرمن‌ها نمی‌توانستند از آن بهره‌مند شوند.

هیچ یک از کسانی که امیدوارند جای مرکل را در این معادله قدرت بگیرند، توانی در حد وی ندارند و این شامل اولاف شولتز از حزب سوسیال دموکرات (SPD) هم می‌شود که مدل فرمانروایی احتمالی‌اش را براساس مؤلفه‌های کاری مرکل بنا نهاده است. این در حالی است که مرکل طی یک زمامداری ۱۶ ساله، سه بار دست به تشکیل دولت‌هایی ائتلافی با مشارکت سوسیال دموکرات‌ها زد اما هر بار بر آنها سایه می‌انداخت و بازیگر اصلی صحنه می‌شد. برای انتخابات پیش رو باید روی «سبزها» هم حساب کرد، بخصوص که مرکل دیگر در صحنه نیست تا اقبال سایرین کمرنگ به‌نظر رسد. آیین کاری سبزها مبتنی بر افکار چپگرایانه و سیاستمدارانی است که محیط زیست برایشان مهم است ولی حتی در بین اعضای مرکزی این حزب نیز اختلاف سلیقه‌هایی وجود دارد. حزب «چپ» (Die Linke) هم که ترکیبی از نیروهای تندرو و جدا شده از «SPD» و کمونیست‌های آلمان شرقی سابق است، جایگاه مردمی عمیقی ندارد و سایر احزاب از همکاری وسیع با آنها در سطوحی بالا و ملی خودداری ورزیده‌اند. جانشین مرکل هرکس که باشد، تصور می‌شود بافت و نحوه حکومتش چیزی به کلی تازه باشد و مدل‌های نامأنوسی را در اداره این کشور پیاده کند. یکی از محصولات مستقیم و صریح چنان حاکمیتی می‌تواند عوض شدن روال کاری ارتش و هر چه مستقل‌تر شدن آن و دوری جستنش از تکالیفی باشد که ناتو برای تمامی اعضای خود در زمینه امور نظامی تعریف و اجرایی کرده است.

با توجه به اینکه انتظار می‌رود هفت حزب متفاوت به حداقل آرای لازم برای راهیابی به پارلمان آلمان دست یابند، برای اولین بار در این کشور احتمالاً دولتی ایجاد خواهد شد که از ائتلاف سه حزب شکل خواهد گرفت. بستگی به نوع نگاهی که در ایالات مختلف آلمان و نزد مردم این کشور وجود دارد، می‌توان مثلاً به دولتی متشکل از اعضای ارشد SPD، CDU و CSU اشاره کرد که آخری همان «اتحادیه سوسیال مسیحی» است که مرکل از آن آمده بود. اما میزان تغییر در این گمانه‌زنی و شرایط سست هر هفت حزب حاضر در صحنه به گونه‌ای است که برای هر یک از این احتمالات چیزی بیش از ۵۰ درصد امکان وقوع متصور نیست و هر رویدادی را می‌توان متصور دانست. یکی از بارزترین این اتفاقات احتمالی، تشکیل دولتی است که شاید نگره‌های اجتماعی‌اش چپگرایانه باشد اما سیاست‌های خارجی‌اش با رویکردی به سمت دست راستی‌ها شکل گیرد. توقع و انتظار چنین رخدادی زمانی شدت می‌گیرد که به یاد آوریم چیزی به‌عنوان مراحل مقدماتی انتخابات پارلمانی در آلمان وجود ندارد و کارها بیش از آن که با رجوع به آرای مردمی صورت پذیرد، برمبنای صلاحدید شخصی احزاب و حتی رویکردهای مقطعی آنها سامان می‌گیرد و شاید تجلی این رویکردها و تبعات بد آن در دوره «پسامرکل» عیان‌تر ازهر زمانی شود.

برخی می‌گویند اگر قرار است سوسیال دموکرات‌ها زمانی بیشترین شانس را برای خودنمایی در انتخابات آلمان داشته باشند، همین حالا و بلافاصله پس از خروج مرکل از صحنه است که هیچ یک از سایر احزاب این کشور وضعیت پایداری ندارند. این در حالی است که «SPD» رویکردهایی فراملی دارد و با «اتحادیه اروپا» تعاملی همیشگی داشته و با وجود این مخالف افزایش بودجه نظامی کشور و ساختن ارتشی قدرتمندتر است. «SPD» همین حالا نیز عنان اداره وزارت کلیدی «خارجه» را در دولت آلمان در دست دارد و با اینکه مخالف سیاست‌های بعضاً جهان‌گسترانه چین و روسیه است که یک احساس و رویکرد عمومی در ساختار احزاب آلمان است، بیش از سایرین با این دو غول صحنه سیاست راه آمده است. «سبزها» برخلاف SPD می‌گویند باید بر گستره فعالیت‌های ارتش افزود و چون امریکا در بسیاری از نقاط اروپا مستقر شده و تأسیسات نظامی‌اش را در آن مناطق پیاده کرده، آلمان نباید در این عرصه تحت‌الشعاع ولو یک دولت غربی و شریک گاه به گاهش قرار گیرد. حزب دموکرات‌های آزاد نیز همین نگرش را دارند و بزرگ‌سازی ارتش را ضروری می‌انگارند و همه این باورها سبب می‌شود در انتخابات پیش رو یکی از بزرگ‌ترین مسائل و دغدغه‌ها، نحوه ساخت مجدد و عملکرد ارتشی باشد که در دوره مرکل چندان به چشم نمی‌خورد و در غیاب او خواه ناخواه الزامی‌تر جلوه خواهد کرد.

هر اتفاقی در آلمان بیفتد، امریکا در عصر جو بایدن و بخصوص بعد از افتضاح اخیر در زمینه خروج نیروهای نظامی‌اش از افغانستان ضعیف‌تر از آن نشان می‌دهد که بر پهنه نظامی اروپا تأثیری را بگذارد که خود می‌خواهد. این چیزی است که خود آلمان‌ها باید در مورد آن به یک اجماع کلی در عصری برسند که رفتن مرکل، احزاب این کشور را لرزان‌تر از هر زمانی کرده است.

■ **منبع:** Quincy Institute for Responsible Statecraft

نوبت دوم
یکی از مجموعه‌های دولتی
آگهی مناقصه عمومی (دو مرحله‌ای)

شماره مناقصه	موضوع مناقصه	مبلغ سپرده شرکت در مناقصه
۶۸۲۰/۷/۱۳۳/۹۹-۱۲۶	انواع سیستم‌های روشنایی شناور	۵۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال
۶۸۲۰/۷/۲۱۳/۰۰-۱۰۰	تامین تجهیزات ناوبری شناور	۲,۰۰۰,۰۰۰,۰۰۰ ریال

شرایط اختصاصی، کلیه متقاضیان می‌بایست:
۱ دارای جایگاه حقوقی بوده و تأیید صلاحیت مربوطه را داشته باشند.
۲ دارای توانایی مالی و فنی باشند.
۳ دارای حسن سابقه مرتبط باشند.
۴ دارا بودن گواهی‌نامه سمتا و یا الزام به اخذ آن
محل و مهلت فروش و نحوه دریافت اسناد: از تاریخ ۱۴۰۰/۰۶/۲۱ تا تاریخ ۱۴۰۰/۰۶/۲۴ غیر از ایام تعطیل رسمی از ساعت ۷ صبح تا ۱۸ از طریق مراجعه حضوری به آدرس: تهران، خیابان پاسداران، سازمان صنایع دریایی، دفتر انتظامات، شماره تلفن: ۰۲۱-۲۲۷۷۴۱۰۸ و ۰۲۱-۲۲۷۷۴۱۰۶
مهلت عودت و تحویل پیشنهادات: از زمان دریافت اسناد تا تاریخ ۱۴۰۰/۰۷/۰۴ ساعت ۱۸
مبلغ فروش اسناد مناقصه ۲,۰۰۰,۰۰۰ ریال، واریز به حساب جاری ۱۱۷۷۸۰۰۶۶۲۵۰۱ به‌نام گروه صنایع شهید همتی نزد بانک سپه شعبه شهید چمران شاخص ۱۱۷۷
سایر شرایط و استانداردها و گواهی‌نامه‌های لازم در اسناد مناقصه اعلام شده است.